

EL RELAT

Un relat de: [Materile](#)

Sense fer gota de fressa, a les palpentos, busca la porta de l'habitació. Encara és fosc, tots dormen absents de la realitat, quina realitat? en un altre món, oblidant els problemes. Dormen la innocència, la justícia tancada a les golfes perquè no desvetlli el son.

Mira pel finestral mentre l'ordinador es posa en marxa disposat a complir amb les ordres que l'han de dur ha transcriure pensaments mitjançant uns dits que piquen suaument unes tecles, lletres. L'Àngels ha d'escriure un relat i després una notícia per a un diari, això últim ho té clar: no falten notícies, el seu excés li resta imaginació per a un bon relat, però ho intentarà.

Amb l'esperança al cor i l'entusiasme als dits comença a escriure. Quan portava dues-centes paraules escrites s'atura, un pensament s'ha escapat de les golfes i la distreu bruscament. No pot evitar que les llàgrimes llisquin amb força, amb la mà intenta apartar-les per poder continuar escrivint, però la força dels sentiments pot més. Tanca els ulls i veu el seu amic dins el taüt. Feia dos dies que hi havia parlat per telèfon, dos dies!! I per ell havia d'escriure aquell relat, per dir-li que ho havia fet. Ell l'havia animat una vegada més, i li havia dit que tingués fe, que tot aniria molt bé. Però avui no tenia el dia! Què podia escriure que agradés aquell jurat que tenia un munt de relats per puntuar i un munt d'esperances dipositades en les seves avaluacions?

Volia tancar l'ordinador sense acabar aquell relat que li havia promès; però perdria l'esperança que li digués a cau de consciència: "ja t'ho deia jo que tenies qualitats i no havies d'abandonar el camí, que tard o d'hora series recompensada, que havies de tenir esperança i no perdre-la mai...mai". Sentia la seva veu muda, els seus escalf fred...

Des de darrere dels vidres buscava el seu rastre al cel, perquè era al cel!!!
Va acabar el relat i el va enviar acompanyat d'esperança, tal com ell li havia dit.
Gràcies, amic!!!!